

לוקה, כי מה שנאמר בפסוק **ההוא** אזהרה לנוגע בקודש, **בתרומה כתיב**. לחייב מלקות את האדם הטמא הנוגע בתרומה, 16 ואין לפרש הפסוק על טמא שנגע בבשר קודש, כי פסוק זה עוסק בטומאת יולדת, שלאחר שטבלה ביום השביעי דינה כ"טבולת יום ארוך" עד לאחר ארבעים יום, ומבואר בהמשך הפסוק, שאיסור זה של נגיעה קיים עליה "עד מלאת ימי טהרה", ולאחר מכן מותרת ליגע בתרומה על אף שעדיין לא הביאה קרבן טהרה הבא ביום הארבעים ואחד. ואילו לענין קודש, אסורה היא בנגיעה בו עד לאחר הבאת קרבנה. ובהכרח שפסוק זה ענינו לגבי תרומה ולא לגבי קודש.

ומאחר ופסוק זה אמור לגבי נגיעה בתרומה, אין ללמוד ממנו בקל וחומר לחיוב מלקות לגבי טמא שנגע בקודש, כי אין מזהירין מן הדין.

ומקשינן: **וריש לקיש** כיצד לומד מפסוק זה

לחייב מלקות את הטמא שנגע בקודש, האם **הוא קרא להכי הוא דאתא**, הרי **הוא מיבעי** ליה ללמוד ממנו **אזהרה לטמא האוכל בשר קודש?**

דאיתמר: אזהרה לטמא האוכל בשר קודש, מניין?

ריש לקיש אמר, נלמד דבר זה ממה שנאמר **"בכל קודש לא תגע"**. רבי יוחנן אמר, **תני ברדלא: אתיא "טומאתו טומאתו" מביאת מקדש בטומאה**. כי נאמר בטמא שאכל קודש **"וטומאתו עליו"**, ונאמר גם בטמא שבא למקדש **"עוד טומאתו בו"**. **מה לחלו**, בביאת מקדש, **ענש** הכתוב עונש כרת וזהו, שנאמר בו **"ולא יטמאו את מחניהם"**. **אף כאן**, בטמא שאכל קודש, **ענש** הכתוב, וזהו.

ומתריצין: ריש לקיש דרש את עיקר הפסוק לאזהרה על טמא שאכל בשר קודש. ומכל מקום, למד ממנו גם חיוב מלקות לטמא

ענינה לשרוף קדשים שנפסלו בפסול טומאה, ואין המצווה מתקנת את הלאו, ולכן אינה מנתקת, ומה שאין כן בדין נותר שהאיסור הוא על מה שחל שם נותר בבשר, שאסור שיפסל הבשר בנותר, ועל כך באה המצווה לשרוף בשר שנפסל בנותר, ולכן מנתקת היא את הלאו.

16. כתב המאירי בשבת [צא, ד"ה קצת מפרשים], שבדין זה של נוגע בתרומה, הנלמד מ"בכל קודש לא תגע", אין הפרש בין טמא שטימא את התרומה בנגיעתו בה, ובין טהור שטימאה ע"י שזרקה לבית טמא. ומבואר בדבריו, שהלאו של "לא תגע" ענינו משום מטמא, ולא משום נוגע.

הוא הדין בזה, שמצוות העשה לשרוף את הבשר הטמא, תנתק את הלאו של טמא שנגע בקודש! ? ותירץ, שדווקא שרפת נותר מנתקת את הלאו שבו, משום שדין שרפתו הוא מחמת שם נותר שבו, והוא דין שרפה מיוחד הבא משום דין נותר, ומה שאין כן דין שרפת בשר טמא, שענינו משום דין שרפת כל פסולי המוקדשין, ולא נתייחד על דין טמא דווקא, והוכיח כן ממה שפסק הרמב"ם [הלכות פסולי המוקדשין יט ה] שנותר אינו נשרף אלא ביום, ואילו לגבי שאר פסולי המוקדשין ובתוכם טמא, פסק [מעשה הקרבנות, ז ה] שדין שרפתם הוא גם בלילה. עוד תירץ, שהאיסור לנגוע בקודש ענינו במה שאסור לטמא את הקודש, ואילו מצוות שרפה,